

РЕШЕНИЕ

№ 4517

гр. София, 07.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 61 състав,
в публично заседание на 17.06.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Немска

при участието на секретаря Дора Тинчева, като разгледа дело номер **3941** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 13, ал. 9 от Закона за енергетиката /ЗЕ/.

Образувано е по жалба вх.№ Е-13-33-4/09.04.2020г. по описа на КЕВР от [фирма] с ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление – [населено място] [улица],ет.5 представлявано от изпълнителния директор Р. М. С. чрез Адвокатско дружество“Н. и съдружници“, със съдебен адрес – [населено място], [улица], ет.11 ап.1 срещу Решение Ц-12/26.03.2021г. на КЕВР.

В жалбата се сочи, че оспореният акт е нищожен на основание чл.177 ал.2 от АПК, като противоречащ на влязло в сила съдебно решение № 5267 от 02.08.2019 г. по адм. дело № 4505 от 2019 г. на АССГ. Алтернативно се сочат и основания за незаконосъобразност – противоречие с материалноправни разпоредби, допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, нарушаване на основни принципи на ЗЕ и АПК и на основни принципи на правото на ЕС.

В съдебно заседание жалбоподателят – [фирма] се представлява от адв.А., която поддържа изложеното в жалбата. Претендира направените по делото разноски. Представя писмени бележки.

Ответникът – Комисията за енергийно и водно регулиране, редовно уведомена и представлявана от юрк.Р., изразява становище за неоснователност на жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар. Представя писмени бележки.

Заинтересованата страна – [фирма], не изразява становище по жалбата и не се представлява в съдебно заседание. Заинтересованата страна – „Национална електрическа компания“ /Н./ ЕАД чрез процесуалния си представител юриконсулт М., оспорва жалбата, твърди че оспореното решение на КЕВР е законосъобразно, моли съдът да отхвърли жалбата. Представя писмени бележки. Не претендира разноси.

Заинтересованата страна – [фирма], представлявана в съдебно заседание от юриконсулт И., оспорва жалбата и представя писмено становище. Претендира юриконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Заинтересованата страна – Фонд „Сигурност на електроенергийната система“ не се представлява в съдебно заседание и не изразява становище по жалбата.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

От фактическа и правна страна съдът намира следното.

Жалбоподателят [фирма] (Енерго про, Дружеството) е собственик и експлоатира няколко водноелектрически централи с инсталирана мощност под 10 MW. Дружеството е производител на електрическа енергия от водноелектрически централи (ВЕЦ) до 10 М. - ВЕЦ "Клисура", ВЕЦ "Бързия", ВЕЦ "П.", ВЕЦ "Катунци", ВЕЦ „Самораново” и ВЕЦ "К."

С Решение № Ц-14 от 03.04.2019 г. Комисията за енергийно и водно регулиране (КЕВР), считано от 01.04.2011 г. е определила преференциална цена в размер на 112,48 лв./MWh, без ДДС, при средногодишна продължителност на работа 2 500 часа, за изкупуване на електрическа енергия, произведена от водноелектрически централи (ВЕЦ) с инсталирана мощност под 10 MW, чиято електрическа енергия е изкупувана по преференциални цени преди влизане в сила на Закона за възобновяемите и алтернативните енергийни източници и биогоривата, /отм./ Решението е обжалвано от [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма], във връзка с което са образувани съответно адм. дело № № 4506 от 2019 г., адм. дело № 4505 от 2019 г., адм. дело № 4507 от 2019 г., адм. дело № 4376 от 2019 г. и адм. дело № 4795 от 2019 г. по описа на Административен съд София - град (АССГ).

С Решение № 5129 от 23.07.2019 г. по адм. дело № 4506 от 2019 г. и с Решение № 5267 от 02.08.2019 г. по адм. дело № 4505 от 2019 г. на АССГ, Решение № Ц-14 от 03.04.2019 г. на КЕВР е обявено за нищожно, като АССГ е върнал преписката на КЕВР за ново произнасяне при спазване на дадените указания по прилагане на закона. Производствата по адм. дело № 4507 от 2019 г., адм. дело № 4376 от 2019 г. и адм. дело № 4795 от 2019 г. на АССГ са спрени до постановяване на влязъл в сила съдебен акт по адм. дело № 4506 от 2019 г. и по адм. дело № 4505 от 2019 г. по описа на АССГ. Горните решения на АССГ са обжалвани пред Върховния административен съд (ВАС), като са образувани съответно адм. дело № 13432 от 2019 г. и адм. дело № 10478 от 2019 г.

С Решение № 492 от 14.01.2021 г. на ВАС по адм. дело № 13432 от 2019 г. е оставено в сила Решение № 5129 от 23.07.2019 г. на АССГ по адм. дело № 4506 от 2019 г.

В мотивите на Решение № 5129 от 23.07.2019 г. на АССГ по адм. дело № 4506 от 2019 г. АССГ е установил, че оспореният акт - Решение № Ц-14 от 03.04.2019 г. на КЕВР, е нищожен, тъй като е постановен в противоречие с влязло в сила Решение № 4039 от 15.06.2017г. на АССГ по адм. дело № 2596 от 2015 г., потвърдено с Решение №

13785 от 12.11.2018г. на ВАС по адм. дело № 12851 от 2017 г. За да достигне до този извод съдът е приел, че е преклудирано правото на административния орган да прилага друго тълкуване на закона и да не се съобразява с даденото от съда тълкуване по конкретното дело - а именно установената материалната незаконосъобразност на времевия критерий „въвеждане в експлоатация“ на ВЕЦ с инсталирана мощност под 10 MW при определянето на преференциална цена. АССГ е посочил, че не е налице настъпването на нов, правопрменящ юридически факт, който да преодолее установения от съда материалноправен порок на волеизявлението на органа, а указанието е по приложението на закона, т.е., че липсва нормативно установен критерий, за обособяване на отделна група производители на електрическа енергия формирана по признака „въвеждане в експлоатация“ при определянето на преференциална цена. Според АССГ критерият „водноелектрически централи, въведени в търговска експлоатация преди 19 юни 2007г.“, „съществуващи водноелектрически централи с инсталирана мощност до 10 MW, по смисъла на § 3, ал, 1, т, 1 от Преходните и заключителни разпоредби на Закона за възобновяемите и алтернативните енергийни източници и биогоривата“ и „водноелектрически централи с инсталирана мощност под 10 MW, които са въведени в експлоатация до влизане в сила на Закона за възобновяемите и алтернативните енергийни източници и биогоривата“ е един и същ и е свързан с датата на обнародване на закона - обн., ДВ., бр.49 от 19.06.2007 г. В тази връзка, АССГ е изложил, че при наличие на влязло в сила съдебно решение, с което са дадени задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона, а именно да не се прилага материално незаконосъобразния критерий, свързан с датата на въвеждане в експлоатация на водноелектрическите централи, при определеното на преференциални цени, административният орган в противоречие с указанията на съда е тълкувал друго и не се е съобразил със съдебното решение, а прилагането на този критерий не може да бъде преодоляно чрез позоваването на принципа на съразмерност по чл, 6 от АПК в Решение № 13785 от 12.11.2018 г, по адм, дело № 12851 от 2017 г.

Предвид всичко гореизложено АССГ е приел, че Решение № Ц-14 от 03.04.2019 г, на КЕВР е нищожно на основание чл. 177, ал, 2 от АПК, а преписката следва да се изпрати на КЕВР за ново произнасяне, при което да бъдат съобразени дадените в Решение № 13785 от 12.11.2018г. на ВАС по адм, д, № 12851 от 2017 г. задължителни указания по тълкуване и прилагане на закона.

В Решение № 13785 от 12.11.2018 г. по адм. дело № 12851 от 2017 г, ВАС е възприел мотивите на АССГ, че обособяването на отделна група производители на електрическа енергия, формирана по признака съществуващи водноелектрически централи е незаконосъобразно, ВАС, обаче, е изложил допълнителни мотиви, а именно: в решението на предходния тричленен състав на ВАС не се съдържа указание за прегрупиране по критериите, посочени от т. 1 до т. 6 на Решение № Ц-010 от 30.03.2011 г. на ДКЕВР. Даденото в този смисъл указание от АССГ не е съобразено с факта, че Решение № Ц-010 от 30.03.2011 г. е влязло в сила по посочените точки и не може да бъде променяно въз основа на обжалването по друга точка - 7, а в случая и на друго решение - Решение № Ц - 5 от 20.02.2015 г. Затова при връщането на преписката за ново произнасяне, административният орган в съответствие с принципа за съразмерност по чл. 6 от АПК, следва сам да избере законосъобразната възможност, която е осъществима най-икономично и е най-благоприятна за държавата и обществото“.

КЕВР следва да се произнесе с ново решение за определяне на преференциални цени на електрическа енергия, произведена от възобновяем източник, считано от 01.04.2011 г., вместо обявеното за нищожно, като спазва указанията на съда по тълкуването и прилагането на закона - материалноправните норми, действащи към посочената дата, а именно: Закон за възобновяемите и алтернативните енергийни източници и биогоривата (ЗВАЕИБ, обн., ДВ, бр. 49 от 19.06.2007 г., отм.) и Наредбата за регулиране на цените на електрическата енергия, НРЦЕЕ, обн. ДВ, бр. 17 от 2004 г., отм.).

Решение № Ц-12 от 26.03.2021 г. е четвъртото поред ценово решение на КЕВР, с които Комисията е определяла, считано от 01.04.2011 г., преференциална цена за продажба на електрическа енергия от определена група водноелектрически централи с инсталирана мощност до 10 М.

Със Заповед № 3-Е-29/18.02.2021г. на Председателя на КЕВР е сформирана работна група със задачи при спазване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, Решение № 492 от 14.01.2021 г. на ВАС по адм. дело № 13432 от 2019 г. , с което е оставено в сила Решение № 5129 от 23.07.2019 г. на АССГ по адм. дело № 4506 от 2019 г. да извърши проучване и анализ на данните и документите, свързани с определянето на преференциална цена за изкупуване на електрическа енергия, произведена от водноелектрически централи с инсталирана мощност под 10 MW, които са въведени в експлоатация до влизане в сила на Закона за възобновяемите и алтернативните енергийни източници и биогоривата /отм./ В тази връзка да се изготви доклад и проект на решение.

След направено проучване и анализ, определената с цитираната заповед, работна група, в така определеният ѝ от председателя на КЕВР състав е изготвила доклад с вх.№ Е-ДК-332/25.03.2021г., с който е предложила, считано от 01.04.2011г. , да приеме решение за преференциалната цена в размер на 112,48 лв./MWh без ДДС на електрическата енергия, произведена от обособена група руслови, подязовирни, деривационни, с горен или долен изравнител водноелектрически централи с инсталирана мощност до 10 MW,

На 26.03.2021г. е проведено закрито заседание на КЕВР, на което с 5 гласа „за“ , от които 3 гласа „за“ на членове на Комисията със стаж в енергетиката е взето решение, с което определя, считано от 01.04.2011г. преференциална цена в размер на 112,48 лв./MWh, без ДДС, при средногодишна продължителност на работа 2 500 часа, за изкупуване на електрическата енергия, произведена от обособената група руслови, подязовирни, деривационни, с горен или долен изравнител водноелектрически централи с инсталирана мощност до 10 MW, посочена в мотивите на настоящото решение.

В хода на съдебното производство от ответника са представени административната преписка, която е приета от съда.

При така установената фактическа обстановка, съдът формира следните правни изводи :

Спорният по делото въпрос е правен и е свързан с изследване на наличие на противоречие между влязлото в сила съдебното решение на АССГ и последващия издаден административен акт.

Жалбата е подадена в срок, съобразно изискванията на АПК, от лице с активна процесуална легитимация, срещу индивидуален административен акт и на основание чл.173 ал.2 от АПК, пред надлежния съд. За жалбоподателя е налице личен и пряк

правен интерес /явява се адресат/ от обжалване на Решение Ц-12/26.03.2021г. на КЕВР.

В жалбата се твърдят основания за нищожност на оспорения административен акт, тъй като според жалбоподателя решението е издадено в противоречие с влязло в сила съдебно решение (Решение № 13785 от 12.11.2018 г. на ВАС по адм. дело № 12851 от 2017 г.), което обуславя нищожността му на основание чл.177, ал. 2 от АПК.

По силата на чл. 177, ал. 2 АПК нищожни са всички актове и действия на административен орган, извършени в противоречие с влязло в сила съдебно решение и повторно издаденият акт не поражда правни последици. Преценката на административния орган за съдържанието на бъдещия акт, е ограничена от указанията на съда по тълкуването и прилагането на закона, тъй като само съдържащите се в мотивите указания на съда по тълкуването и прилагането на закона се ползват със задължителна за административния орган сила, съгласно нормата на чл. 173, ал. 1 от АПК, т.е. административният орган не може след съдебна отмяна на административния акт да ревизира и тълкува по свободно усмотрение волята на съда и трябва да се съобразява с даденото от съда тълкуване по конкретното дело - а именно установената материалната незаконосъобразност на времевия критерий „въвеждане в експлоатация“ на водноелектрическата централа с инсталирана мощност под 10 MW при определянето на преференциална цена. Със съдебните актове са дадени задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона – да не се прилагат материално –незаконосъобразни критерий, свързан с датата на въвеждане в експлоатация на водноелектрическите централи, при определянето на преференциални цени.

В оспореното решение не е приложен критерий, свързан с датата на въвеждане в експлоатация на водноелектрическите централи или друг времеви критерий. Ето защо изложените доводи от жалбоподателя и процесуалният му представител за нищожност са неоснователни. Върховният административен съд не е дал указания как да бъдат определени преференциалните цени за продажба на произведената електрическа енергия от производителите на електрическа енергия от водноелектрически централи под 10 MW, попадащи в обхвата на Решение № Ц-5 от 20.02.2015 г. на КЕВР и съответно по какъв критерий да бъдат категоризирани тези производители. Съдът е съобразил, че съгласно чл. 10 от ЗЕ единствено КЕВР е компетентният орган да извършва дейностите по регулиране в енергетиката, а съгласно чл. 21 от Закона за възобновяемите и алтернативни енергийни източници и биогоривата (ЗВАЕИБ, отм.), сега чл. 31, ал. 1 от ЗЕВИ, само Комисията може да определя преференциална цена, по която общественият доставчик и крайните снабдители изкупуват електрическата енергия, произведена от възобновяеми източници.

ВАС е постановил, при връщането на преписката за ново произнасяне, КЕВР в съответствие с принципа за съразмерност по чл. 6 от АПК, сам да избере законосъобразната възможност, която е осъществима най-икономично и е най-благоприятна за държавата и обществото – чл.6 ал. 4 от АПК. Предвид това, съдът е указал критерият, който КЕВР следва да приложи при определяне на преференциална цена на електрическата енергия, произведена от водноелектрически централи с инсталирана мощност до 10 MW, а именно - икономически най-благоприятната за държавата и обществото възможност. Може да се направи извод, че съдът е възприел формирането на отделна група производители на електрическа енергия от ВИ, като

само и единствено е указал на административния орган да обоснове съществуването ѝ по различен от времеви критерий.

В мотивите на оспореното решение на КЕВР се съдържа единствено технико-икономически анализ, въз основа на който е определена групата, съответно формирана преференциалната цена. Това обстоятелство е в съответствие и със съществуващата съдебна практика на ВАС по този вид казуси.

Комисията правилно е установила, че предоставянето на преференциални цени по реда на ЗВАЕИБ, отм., част от което е и процесното решение, осигурява икономическо предимство на производителите на електрическа енергия от възобновяеми източници, което по смисъла на чл. 107 от Договора за функционирането на Европейския съюз (ДФЕС, ратифициран със закон, обн. ДВ, бр. 36 от 2008 г.) може да бъде класифицирано като помощ, ако е предоставено пряко или непряко чрез държавен ресурс. В настоящия случай, доколкото преференциалните цени се финансират чрез заплащане от всички крайни клиенти на цена за задължения към обществото, то помощта се предоставя пряко от държавата, поради което, при постановяване на Решение № Ц-12 от 26.03.2021 г. КЕВР е съобразила и изискванията на чл. 107, пар. 1 от ДФЕС. Съгласно посочената разпоредба, всяка помощ, предоставена от държава-членка или чрез ресурси на държава-членка, под каквато и да било форма, която нарушава или заплашва да наруши конкуренцията чрез поставяне в по-благоприятно положение на определени предприятия или производството на някои стоки, доколкото засяга търговията между държавите-членки, е несъвместима с вътрешния пазар. По отношение на производството на енергия от възобновяеми източници в България, ЕК е приела, че предоставяната държавна помощ чрез посочената схема е съвместима с вътрешния пазар по силата на чл. 107, пар. 3, б. „в“ от ДФЕС, като е одобрила съответната схема за подпомагане и размера ѝ (видно от Решение от 04.08.2016 г., С(2016) 5205 относно държавна помощ SA.44840 (2016/NN) – България). Всяко едно последващо изменение на размера на същата е недопустимо без предварителното съгласие на ЕК за това.

Съобразявайки се с действащото европейско законодателство и ръководейки се от указанията на ВАС, КЕВР обосновано е извършила подробни технико-икономически анализи и изчисления, като е установила, че предвид спецификата на изграждане и експлоатация на обособената група водноелектрически централи, при формирането на техните цени основен дял имат инвестиционни разходи. В тази връзка, КЕВР е обосновала, че преференциалната цена на електрическата енергия в размер на 112,48 лв./MWh, без ДДС, осигурява на разглежданата група водноелектрически централи, условия за нормална експлоатация, възвръщаемост на инвестицията и печалба, респективно същите получават помощ в размер, съответстващ на условията по чл. 107, пар. 1 от ДФЕС, а всяка цена, която е по-висока от посочената, би довела до реализиране на в пъти по-висока възвръщаемост, съответно до получаване на прекомерна помощ, която би била несъвместима с вътрешния

пазар. Следва да се има предвид, че самото получаване от тези производители на преференциална цена, определена по непазарен принцип, създава икономическо предимство пред другите стопански субекти, при равни други условия. Преференциалните цени за електрическа енергия от възобновяеми източници, както беше посочено, са въведени да насърчат производителите, като им осигури възвръщаемост на капитала и разумна печалба във времето, за целия жизнен цикъл на инсталациите - т.е. за срока на дългосрочните договори с гарантирано изкупуване на произведената енергия на един регулиран пазар.

Неоснователни са твърденията на жалбоподателя, че КЕВР е използвала незаконосъобразен „времеви“ критерий при определяне на преференциална цена за изкупуване на електрическа енергия от водноелектрически централи под 10 MW. Видно е, че приложеният от КЕВР критерий, обединяващ групата производители на електрическа енергия от водноелектрически централи под 10 MW, е икономически, съобразен както със спецификите на разглежданите водноелектрически централи, така и с факта, че същите са вече изградени и чрез получаваната до момента преференциална цена са възвърнали до голяма степен вложената за изграждането им инвестиция. В действителност, определянето на по-висока цена от 112,48 лв./MWh, без ДДС, би създавало условия за неравнопоставеност, нарушаване на конкуренцията, както и на нормите на правото на Европейския съюз

По отношение на посочените в жалбата възражения за приетата от КЕВР средна годишна продължителност на работа за групата производители в размер на 2 500 часа изложени в т. 1.3, т. 2.2, т. 3.2, 3.3 и 4.1 следва да се вземе предвид, че след отмяната на Решение № СП-1 от 31.07.2015 г., в частта му по т. 9.1 по жалба на [фирма], КЕВР се е произнесла с Решение № СП-6 от 28.06.2019 г., достъпно на интернет страницата на Комисията на адрес: <https://www.dker.bg/uploads/reshenia/2019/res-sp6-2019.pdf>. [фирма] е обжалвало това решение, като с Решение № 7421 от 18.06.2021 г. по адм. дело № 3548 от 2020 г. ВАС, е потвърдил административния акт на КЕВР като правилен, законосъобразен и обоснован. Така от Решение № СП-6 от 28.06.2019 г. става ясно, че преференциалната цена за тази група производители е определена при средногодишна продължителност на работа в размер 2500 часа и при размер собствени нужди - 0%. От горното следва, че ценообразуващият елемент средна продължителност на работа е правилно определен.

Оспореното решение е прието от компетентен административен орган. Решението е прието с пет гласа „за“, от които три на членовете на КЕВР със стаж в енергетиката в съответствие с правомощията му. Прието е при наличието на кворум с изискуемото мнозинство, от състав на комисията, който съответства на изискванията на закона, подписано е, поради което и съдът намира, че същото представлява валиден административен акт. Решението е подписано от В. Д. в качеството му на председател на КЕВР въз основа на представената по делото Заповед № З-ОХ-14/23.03.2021г. на доц. д-р И. И.

–председател на КЕВР, издадена на основание чл.20 т.1 от Закона за енергетиката и чл.10 ал.4 от Правилника за дейността на КЕВР.

При издаване на решението не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила. Оспореното решение е издадено в изпълнение на указанията на АССГ и ВАС, както вече бе посочено в настоящото решение.

Следва да се съобрази обстоятелството, че АССГ, обявявайки за нищожно Решение № Ц-14 от 03.04.2018г. на КЕВР, е върнал административната преписка на КЕВР за ново, мотивирано произнасяне, а не с указания да бъде иницирано и проведено ново административно производство, тъй като в решението не се сочи да са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

Обществено обсъждане е било проведено в хода на постановяване на Решение № Ц-5 от 20.02.2015 г. В случая КЕВР е анализирала всички факти и обстоятелства относими за случая, както и събраните данни от заинтересованите лица, поради което в конкретния случай, са осъществени всички процесуални действия в съответствие с изпълнение на влязлото в сила съдебно решение. По отношение на позоваването на други актове на КЕВР, с които жалбоподателят обосновава допуснати нарушения на административнопроизводствените правила и по-конкретно на чл. 14 от ЗЕ, следва да се посочи, че посочените решения са постановени при различна фактическа и правна обстановка и при и конкретни указания дадени от съда в тази връзка.

На следващо място по делото е представено извлечение от протокол № 65 от 26.03.2021 г. в частта му по т. 1 от закрито заседание на КЕВР - лист 13-28 от административната преписка. От същия е видно, че проведеното заседание на Комисията е в състав „Енергетика“, съответно решението е прието с 5 гласа „за“ от присъствалите на него лица, членовете на КЕВР - А. Й., В. В. (за председател на КЕВР), Г. Д., Г. З. и Р. О.. Така от изложеното може да се направи извод, че при постановяване на процесното решение е спазен законово установения кворум за взимане на процесното решение, предвиден в чл. 13. ал. 3 от ЗЕ. Също така видно от писмените доказателства по делото, налице е изготвен подробен доклад, който е разгледан на посоченото заседание на КЕВР. На следващо място неправилно жалбоподателят твърди, че е налице нарушение на процедурата, тъй като заинтересованите лица, в това число и жалбоподателят не е бил уведомен за започване на административното производство. Определянето на преференциалните цени на електрическата енергия по реда на чл. 32, ал. 1 от ЗЕВИ е производство, което се развива служебно пред КЕВР до 01.07. на съответната година, респективно Комисията, няма законово вменено задължение да уведомява всеки конкретен производител, още повече, че в конкретния случай КЕВР е в хипотеза на върната от съда преписка с дадени задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона, сред които не е, както се изясни по-горе, нарушение на

административното производство, свързано с ограничаване правото на защита на заинтересованите страни.

Неправилни са твърденията за възпрепятстване правото на защита на жалбоподателя. Видно е, че жалбоподателят е упражнил правото си на защита в пълен обем, което се потвърждава от събраните по делото доказателства (разписка за подаване на жалбата срещу акта на КЕВР в срок и наличието на цялата административна преписка по издаването на акта на КЕВР), както и от развилото се пред АССГ съдебно производство.

Видно от съдържанието на атакуваното в настоящото производство решение, същото е издадено в предвидената от закона форма и съдържа посочените в чл. 59, ал. 2 от АПК реквизити.

Съгласно чл. 35 от АПК, административният орган следва да изясни фактите и обстоятелствата от значение за случая и да обсъди възраженията и обясненията на заинтересованите страни, но по аргумент от чл. 59, ал. 2 от АПК не представлява задължителен реквизит отразяването на възраженията на заинтересованото лице и излагане на мотиви защо тези възражения не се приемат, ако са изяснени всички релевантни обстоятелства, поради което е недопустимо цитираната правна норма да бъде допълвана по тълкувателен ред – в т. см. Решение № 7121 от 01.06.2009 г. на ВАС по адм. дело 21/2009 г., VI отд

Относно спазване на материалноправните норми:

Правилата, методите и критериите за определяне на преференциални цени са нормативно регламентирани със ЗВАЕИБ (отм.) и НРЦЕЕ. Съгласно чл.21, ал.1 от ЗВАЕИБ (отм.) ежегодно до 31 март ДКЕВР определя преференциални цени за продажба на електрическа енергия, произведена от възобновяеми или алтернативни енергийни източници, с изключение на енергията, произведена от водноелектрически централи с инсталирана мощност над 10 М., като в съответствие с ал.2 цената се определя в размер 80 на сто от средната продажна цена за предходната календарна година на обществените или крайните снабдители и добавка, определена от ДКЕВР по критерии в зависимост от вида на първичния енергиен източник съгласно съответната наредба по чл. 36, ал. 3 от Закона за енергетиката (ЗЕ), съгласно ал.3 добавката по ал. 2 за следващата календарна година не може да бъде по-малка от 95 на сто от стойността на добавката за предходната календарна година. Съответната наредба по чл.36, ал.3 от ЗЕ е Наредбата за регулиране на цените на електрическа енергия, с която - чл.19а (ред. ДВ бр. 62 от 2007 г. относима към датата на издаване на процесното решение), преференциалните цени на електрическата енергия, произведена от възобновяеми енергийни източници, се определя като не по-ниска от 70 на сто от средната продажна цена за предходната календарна година на обществените или крайните снабдители и добавка, определена от комисията съгласно приети от нея указания, по общи критерии, валидни за всички възобновяеми енергийни източници:1. вида на технологията; 2. големината на инсталираната мощност; 3. наличния ресурс на първичния

енергиен източник. Съгласно чл.19а, ал.2 от НРЦЕЕ /в приложимата редакция/ за определяне на преференциалните цени на електрическата енергия, произведена от водноелектрически централи с инсталирана мощност до 10 М., комисията прилага и следните специални критерии:1. наличие на горен изравнител, който позволява непрекъсната работа на централата с номинална мощност най-малко два часа в денонощие; 2. наличие на долен изравнител за централите, които работят по зададен от министъра на околната среда и водите месечен график за използване на водите на комплексните и значимите язовири. Освен това съгласно чл.36 от Наредба №14 от 15.06.2005г. хидроенергийните обекти за производство на електрическа енергия се класифицират съобразно следните критерии: 1. мощност; 2. експлоатационен режим; 3. схема на хидроенергийния обект. Посочените нормативни изисквания са съобразени от КЕВР при издаване на оспорения акт, като с оспореното решение не са въведени незаконосъобразни критерии, за обособяване на отделна група производители.

Решение № 13785 от 12,11,2018 г. по адм. дело № 12851 от 2017 г, не съдържа указание водноелектрическите централи, попадащи в обхвата на отменената т, 7 на Решение № Ц-010 от 30.03.2011 г. на ДКЕВР, да бъдат прегрупирани по критериите, посочени от т, 1 до т, 6 на същото решение, В тази връзка, ВАС е посочил, че Решение № Ц-010 от 30,03,2011г. „, в частта по т. 1 до т. 6, е влязло в сила и не може да бъде променяно въз основа на обжалването по друга точка - 7, а в случая и на друго решение - Решение № Ц-5 от 20,02.2015 г. По този начин, ВАС е приел, че е налице група ВЕЦ - попадащите в обхвата на отменената т. 7 на Решение № Ц-010 от 30.03.2011г., на ДКЕВР, за които следва да бъде определена отделна цена, различна от цените, определени с Решение № Ц-010 от 30.03.2011г., на ДКЕВР, в частта по т. 1 до т. 6, която група следва да бъде обособена от административния орган въз основа на законосъобразната възможност, осъществима най-икономично и е най-благоприятна за държавата и обществото, в съответствие с принципа за съразмерност по чл.6 от АПК.

В посочената по-горе група попадат водноелектрически централи с инсталирана мощност до 10 MW, които изчерпателно са индивидуализирани и посочени в мотивите на оспореното решение.

В мотивите на оспорения акт е посочено, че така обособената група ВЕЦ с инсталирана мощност до 10 MW - руслови, подязовирни, деривационни, с горен или долен изравнител, за произвежданата от тях електрическа енергия са получавали преференциални цени - цени по-високи от пазарните, а именно по: Решение № Ц-002 от 29.03.2002 г., в частта по т. 2.3., в размер на 60,00 лв./MWh, без ДДС, Решение № Ц-11 от 30.06.2004 г., в частта по т. III, в размер на 70,24 лв./MWh, без ДДС, Решение № Ц-18 от 27.09.2005 г., в частта по т. II, в размер на 79,44 лв./MWh, без ДДС, Решение № Ц-18 от 28.09.2006 г., в частта по т. II, в размер на 85,19 лв./MWh, без ДДС, Решение № Ц-015 от 31.03.2008г., в частта по т. 9, в размер на 97,12 лв./MWh, без ДДС, Решение № Ц-04 от

30.03.2009г.г., в частта по т. 1, в размер на 105,00 лв./MWh, без ДДС и Решение № Ц-018 от 31.03.2010г.г., в частта по т. 1, в размер на 110,79 лв./MWh, без ДДС. Предвид прилаганите преференциални цени, тези ВЕЦ са с възвърнати разходи за тяхното изграждане в по-голяма или по-малка степен. В този смисъл, не е икономически обосновано тези ВЕЦ-ове да бъдат съотнесени и приравнени към ВЕЦ-овете, попадащи в обхвата на т. 1 до т. 6 от Решение № Ц-010 от 30.03.2011 г. на ДКЕВР, които изцяло ще възвръщат инвестиционните си разходи чрез прилагането само на цените по това решение, в посочените му части. Такова приравняване, от своя страна, ще наруши принципа за съразмерност' но чл. 6 от АПК и няма да доведе до групиране на ВЕЦ, което да е най-икономично и най-благоприятно за държавата и обществото. Последните изисквания ще бъдат спазени, ако посочените ВЕЦ-ове са обособени в отделна група.

Съобразена е и средната продажна цена на крайните снабдители за календарната 2010 г. е изчислена въз основа на данни от [фирма], [фирма] (към момента [фирма]), [фирма] и [фирма], получени от тези дружества в изпълнение на лицензионните им задължения за предоставяне на подробна отчетна информация, съдържаща фактурираната електрическа енергия за стопанска, обществена дейност по нива на напрежение и зони в денонощието и за битови нужди.

Съгласно подадените данни, средната продажна цена за електрическа енергия на крайните снабдители за 2010 г. е на стойност 94,80 лв./MWh. В тази връзка, цената е формирана въз основа на 80% от средната продажна цена за 2010 г. на обществените или крайните снабдители в размер 75,84 лв./MWh и добавка от 36,64 лв./MWh.

Следователно, преференциална цена за изкупуване на електрическа енергия, произведена от разглежданите водноелектрически централи е в размер на 112,48 лв./MWh, без ДДС, при средногодишна продължителност на работа 2 500 часа.

Съобразено е и обстоятелството, че при изграждане и експлоатация на водноелектрическите централи при формирането на техните цени основен дял имат инвестиционните разходи. Посочената цена осигурява възвръщаемост на инвестиционни разходи за изграждане на водноелектрическа централа с инсталирана мощност под 10 MW в размер на 1100 евро за 1 kW инсталирана мощност.

Аргументите, изложени в жалбата, относно нарушение на материалния закон, респективно изложените аргументи за неправилност на определената цена са изцяло с икономически характер, т.е. обхващат въпроси, свързани с целесъобразността на акта, а не с неговата законосъобразност, поради което са неоснователни.

Въз основа на изложеното, съдът намира, че така оспореното решение е материалнозаконосъобразно.

С приемането на атакуваното решение са осъществени и целите на ЗЕ,

предвидени в чл.2,ал.1т.1,т.2 и т.3 ,поради което същото е в съответствие и с целта на закона.

В обобщение на изложеното дотук, съдът не констатира наличието на основание от посочените в чл.146 от АПК за отмяната на Решение № Ц-12/26.03.2021г. на Комисия за енергийно и водно регулиране, поради което се явява законосъобразно, а жалбата – неоснователна.

При този изход на спора в тежест на жалбоподателя остават направените от него разноски. Разноски се дължат на ответника и заинтересованите страни На основание чл. 78 ГПК вр. чл. 37 от Закона за правната помощ вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, възнаграждението по адм. дела е от 100 до 200 лева,

Ответникът претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение, поради което жалбоподателят следва да заплати на КЕВР сумата от 100 лева. Претендираните разноски от страна на [фирма] също са основателни и се дължат от жалбоподателя в размер на 100 лева за юрисконсултско възнаграждение. Заинтересованата страна [фирма] не претендира разноски, поради което съдът не дължи произнасяне.

С оглед изхода на делото, разноски се дължат и на заинтересованата страна [фирма], които своевременно са заявени, в размер на 250лв за юрисконсултско възнаграждение съгласно чл. 24 от Наредба за заплащане на правната помощ.

С тези мотиви, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] с ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление – [населено място] [улица],ет.5 представлявано от изпълнителния директор Р. М. С. чрез Адвокатско дружество“Н. и съдружници“, със съдебен адрес – [населено място], [улица], ет.11 ап.1 срещу Решение Ц-12/26.03.2021г. на Комисия за енергийно и водно регулиране.

ОСЪЖДА [фирма] с ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление – [населено място] [улица],ет.5 представлявано от изпълнителния директор Р. М. С. да заплати на КЕВР направените по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 250 лева.

ОСЪЖДА Енерго про България“ ЕАД с ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление – [населено място] [улица],ет.5 представлявано от изпълнителния директор Р. М. С. да заплати на [фирма] с ЕИК[ЕИК] разноски по делото за юрисконсултско възнаграждение в размер на 250 лева.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред ВАС в 14-дневен срок от получаването му.

СЪДИЯ